

MATEI VIȘNIEC

**Omul de zăpadă
care voia
să întâlnească soarele**

Ilustrații de Andra Bădulescu

ARTHUR

Ninge peste OMUL DE ZĂPADĂ. Un morcov în loc de nas, doi cărbuni pentru ochi, o castană mare în loc de gură, trei nuci pe post de nasturi, o căciuliță uzată pe cap, un fular în jurul gâtului... Tot în dotarea OMULUI DE ZĂPADĂ: o pipă din lemn de bambus și o mătură. Personajul pare fericit.

Ninge ușor.

Apare CORBUL și se așază pe o creangă.

CORBUL: Asta e ultima ninsoare...

OMUL DE ZĂPADĂ: Ce-ai spus?

CORBUL: Nimic, am spus că asta este, mai mult ca sigur, ultima ninsoare.

OMUL DE ZĂPADĂ: Cum așa, ultima ninsoare?

CORBUL: Ultima pentru că în curând va reveni soarele.

OMUL DE ZĂPADĂ: Ei și?

CORBUL: Păi... va reveni și iarna se va termina. Ia te uită, chiar și fulgii aceștia nu mai sunt ca înainte.

OMUL DE ZĂPADĂ: Ia încetează! Vrei să-ți râzi de mine, nu-i așa? Toată lumea știe că voi, corbii, sunteți uneori răi de gură.

CORBUL: Ba deloc, cum să fiu eu rău de gură? (*Aparte, către sală.*) Vi se pare, copii, că spun eu răutăți?

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

OMUL DE ZĂPADĂ: Atunci încetează să spui bazaconii! Mai bine uită-te cât de mari și de frumoși sunt acești fulgi de nea... Câtă prospețime și câtă tandrețe în ei...

CORBUL: Sunt mari, dar mai fragili decât înainte... Și nici nu mai au putere să atingă pământul, se tocesc în aer... Și chiar și aerul este ceva mai calduț. Îl simți? Ia încearcă să-ți umpli plămâni cu aer.

OMUL DE ZĂPADĂ: Da, numai că... ești sigur că eu am plămâni? (*Către spectatori.*)
Ce credeți, copii, oamenii de zăpadă au plămâni?

CORBUL: Toată lumea are plămâni. Tot ce trăiește cu aer are plămâni.

OMUL DE ZĂPADĂ: Chiar și fulgii de zăpadă? Chiar și ei au plămâni?

CORBUL: Da, și fulgii au niște plămâni, uite așa, mici, foarte mici, care se transformă în aer imediat ce intră aerul în ei... Uf, hai că am pălăvrăgit destul cu tine. La revedere. Dar să știi că în locul tău n-aș mai rămâne mult pe aici. Riști ca soarele să-ți facă rău de tot. Și nu din răutate... (*Râs macabru.*) Cra, cra, cra...

CORBUL pleacă.

OMUL DE ZĂPADĂ (*rămas singur*): Ciudat personaj... Dar n-ai ce să-i faci, așa e el... Solitar și uneori înclinat să vadă totul în negru... Și mai e și foarte vorbăreț. Eu unul prefer bufnițele. Da, bufnițele știu să tacă și, în afară de asta, sunt și ceva mai colorate...

Libris.RO

Respect pentru oamenii și cărți

RÂNDUNICA își face apariția.

RÂNDUNICA: Ah, mă tem că am ajuns prea devreme. Să vezi și să nu crezi, sunt chiar prima... Ce neghioabă am fost, m-am grăbit prea tare. Bună ziua, omule de zăpadă. Da' ce frumos ești...

OMUL DE ZĂPADĂ: Bună ziua.

RÂNDUNICA: Nu te supăra, poți să-mi spui dacă ai mai văzut și alte rândunele pe aici?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu, n-am mai văzut.

RÂNDUNICA: E vina mea, prea le cred pe toate. Nu trebuia să ascult de toate zvonurile. Mi s-a spus că pe aici soarele ar fi ieșit deja din stratul de nori și că ar fi început să topească ghețurile...

OMUL DE ZĂPADĂ: De fapt, ca să fiu sincer, eu n-am mai văzut niciodată rândunici. Eu m-am născut abia iarna aceasta.

RÂNDUNICA: Da, înțeleg...

OMUL DE ZĂPADĂ: Și apoi, domnul acesta despre care vorbești, domnul Soare, nici pe el nu-l cunosc...

RÂNDUNICA: Mda... Ce să-ți spun, dragă prietene, mai bine ar fi să nici nu-l întâlnești pe acest domn, pentru tine întâlnirea cu el riscă să fie una neplăcută.

OMUL DE ZĂPADĂ: Cum așa?

RÂNDUNICA: Păi... chiar nimeni nu ți-a explicat cum merg lucrurile?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu... De când m-am născut nu fac altceva decât să mă joc în timpul zilei cu copiii din sat iar în timpul nopții privesc stelele. Îmi mai place să simt mirosul de fum, îl vezi cum iese din hornuri? Și mai ascult uneori și murmurul pădurii. Am o mulțime de prieteni care, dimineața devreme, ies din pădure și vin să mă vadă: iepuri, vulpi, chiar și un cerb...

MATEI VIȘNIEC

**Le bonhomme de neige
qui voulait
rencontrer le soleil**

Illustrations par Andra Bădulescu

ARTHUR

Le BONHOMME DE NEIGE sous la neige. Une carotte en guise de nez, deux charbons pour les yeux, une grosse châtaigne pour la bouche, trois noix pour les boutons, un vieux chapeau sur la tête, une écharpe autour de cou... Muni aussi d'une pipe en bambou et d'un balai, il a l'air très heureux.

Il neige tout doucement.

LE CORBEAU arrive et se pose sur la branche d'un arbre.

LE CORBEAU – Ce sera la dernière neige...

LE BONHOMME DE NEIGE – Pardon ?

LE CORBEAU – Rien, je dis que ça, c'est sûrement la dernière neige.

LE BONHOMME DE NEIGE – Comment ça, la dernière neige ?

LE CORBEAU – C'est que le soleil va revenir bientôt.

LE BONHOMME DE NEIGE – Et alors ?

LE CORBEAU – Bah, c'est que l'hiver tire à sa fin. Regarde, même ces flocons, ils ne sont plus comme avant.

LE BONHOMME DE NEIGE – Arrête, tu te moques de moi. Tout le monde sait que les corbeaux sont parfois un peu médisants.

LE CORBEAU – Mais non, je ne suis pas médisant. (*En aparté, vers la salle.*) Dites-moi, les enfants, est-ce que j'ai l'air méchant, moi ?

LE BONHOMME DE NEIGE – Alors arrête de raconter des sornettes ! Regarde comme ils sont beaux et grands, ces flocons de neige... Tout frais et tout tendres...

LE CORBEAU – Ils sont grands, mais ils sont plus fragiles qu'avant... Et ils n'arrivent presque plus à toucher terre, ils se désagrègent dans l'air... Et puis, l'air, lui aussi, est plus doux. Tu sens ? Inspire de l'air dans tes poumons.

LE BONHOMME DE NEIGE – Mais, est-ce que j'ai des poumons, moi ? (*Aux spectateurs.*) Dites-moi, les enfants, les bonshommes de neige ont-ils des poumons ?

LE CORBEAU – Tout le monde a des poumons. Tout ce qui vit avec de l'air a des poumons.

LE BONHOMME DE NEIGE – Même les flocons de neige ? Même eux, ils ont des poumons ?

LE CORBEAU – Oui, ils ont des petits poumons qui fondent au même moment quand l'air y pénètre... Bon, j'ai assez bavardé avec toi. Au revoir. Mais à ta place je ne traînerais plus longtemps par ici. Le soleil risque de te faire mal. Et ce n'est pas par méchanceté... (*Rire macabre.*) Khré, khré, khré...

LE CORBEAU s'en va.

LE BONHOMME DE NEIGE (*resté seul*) – Étonnant personnage... Mais il est comme ça... Solitaire et parfois de mauvais augure... Et puis, il est aussi très bavard. Moi, je préfère les chouettes, elles savent se taire, et puis elles sont aussi plus colorées...

L'HIRONDELLE arrive.

L'HIRONDELLE – Aïe, j'ai peur d'arriver trop tôt. Je suis sûrement la première...

Mince, j'ai été trop pressée. Bonjour, joli bonhomme de neige.

LE BONHOMME DE NEIGE – Bonjour.

L'HIRONDELLE – Excuse-moi, as-tu vu d'autres hirondelles par ici ?

LE BONHOMME DE NEIGE – Non...

L'HIRONDELLE – C'est ma faute. Je gobe tous les bobards. On m'a dit qu'ici le soleil a déjà percé les nuages et qu'il a déjà commencé à faire fondre les glaces...

LE BONHOMME DE NEIGE – En effet, tu sais, jamais de ma vie je n'ai vu d'hirondelles. Je ne suis né que cet hiver.

L'HIRONDELLE – D'accord, je vois...

LE BONHOMME DE NEIGE – Et puis, même ce monsieur dont tu me parles, monsieur le Soleil, je ne le connais pas non plus...

L'HIRONDELLE – Bon, mon ami, disons que ce monsieur, pour toi il risque d'être une mauvaise rencontre.

LE BONHOMME DE NEIGE – Comment ça ?

L'HIRONDELLE – Mais... personne ne t'a expliqué comment ça marche ?

LE BONHOMME DE NEIGE – Non... Depuis que je suis né je ne fais que jouer, le jour, avec les enfants du village, et regarder, la nuit, les étoiles. Je m'amuse aussi à humer la fumée qui sort des cheminées, et parfois j'écoute le murmure de la forêt. J'ai plein d'amis qui viennent très tôt, le matin, de la forêt : des lapins, des renards et même un cerf...